

Söte's öraiban.

2513/1297/a

Itt már az est, hofssabb hofssabb az árnyék,
Sipős szél lengéti" ősz fűrtiméb;
Melyben illat s dallományereketten járék,
Sárgult mezeiben néma a liget;
Vrága nincs, nincs benne énekes:
Ehni nem érdemes.

Dusztább pusztább, magányosabb a pátlya,
Sivódobbanásra vishang nem felel;
Visszatörölödít vággaím dagályá,
Mlagába elráródóit a sebel;
Nyugodtnak látstom, bár telken sebes:
Ehni nem érdemes.

Oh gyermekkor' farlám virágo' sekhé!
Bibor vízfűnyed síromig, sivek;
Oh ifjú ságon sengő, lombos berke!
Egy nyár-ejálma s már nappal felel;
De halj meg ifjú, mást ne is seves:
Ehni nem érdemes.

Sokat megérttem; tágult látóköröm:
A múlt, jelen, jövő előttem áll;
Egyesnek, néjnek vándorlását látom,
A miut bölcsőtől szívig, fel-le száll;
A hín, a baj' sol; az öröm seves:
Elni nem érdeme s.

Alkosni, halni kérek vagy a hazát,
Vagy tettetre szerelnem nemzetet? —
Nem lelkesül már senki ideálérte,
Gunyos mosolygal ejti ki nevet;
Dőre rajongó már ösvényt követ:
Elni nem érdeme s.

Nem hisztek a nemzet élő lantjait,
A költő vesztét nélkül nyomorog;
Együtt látnak his csillagok csoporthait,
A Sirius magányosan ragyog;
Míg él: bőségy; ha meghalt: hiányos:
Elni nem érdeme s.

Dúl, pusztít, öl az érdeket kuszája,
Vér nem folyik, sod még is a halott;
Ott lücsög a társadalom görviája,
Mint gyermek, felnőtt, mindig elnyomott.
Kínlódjél ő, hogy te vígan lehess:
Elni nem érdemes.

La lücsög lőit podoli szenvedélyes,
Eleskil, szikál a bőssült türeket;
Ott meglovult stiv, gög, papusi önével,
Itt láröröm, irigység gyűlölet.
Pedig az ltv art tanítái: storcs:
Elni nem érdemes.

Hol érdeket műve, alkotása,
Engésszé' ott most az uralom;
Lj' nemzet lép simúltnad nyomdarába;
E föld egy órád eserephalom.
Feledve egyaránt hitvány, s nemet:
Elni nem érdemes.

Hiában esdél: földi világozságot!
Enyhíteni az embered baján,
Minden eröm felválni a világot;
Nem is lacsaghatod bohózatán;
Ier hát halál, végső soromhoz verezs!
Elni nem érdemel,

